

Redactie:

Mischa Andriessen, Peter De Backer, Chris Joris, Bernard Lefèvre, Georges Tonla Briquet, Arne Van Coillie, Marc Van de Walle

DEADLINE volgend nummer:

Te bespreken cd's, dvd's en ander audiovisueel materiaal graag **ten laatste op 11 oktober 2014** op het redactie-adres: Jazzmozaïek, Bernard Lefèvre, Laarstraat 105, 2610 Wilrijk-Antwerpen (Belgium)

Jazzmozaïek klasseert in deze rubriek de cd's (nieuwe releases en heruitgaven) in alfabetische volgorde en illustreert het betere werk met de afdruk van de hoesjes. De quotering is als volgt.

Top = In kader over twee kolommen met afbeelding van hoesje

Zeër Goed = op één kolom met achtergrondkleur en afbeelding van hoesje

Goed met hartje = op één kolom met afbeelding van hoesje

Goed = geen achtergrondkleur en geen afbeelding van hoesje

Nazomer

Al vroeg werden we deze zomer verwend met tropische toestanden maar helaas sloeg het weer snel om. Gelukkig spoelde de regen de muzikale kwaliteit van de augustusfestivals niet weg. Het was opnieuw genieten en nagenieten, want de platenverkoop na de concerten bleek duidelijk te *boomen*. Na zo'n liveconcert zoek je dé opname, soms zelfs de vraag naar wat er nog niet is vastgelegd. Als het ooit tot een release komt... Dan blijft toch de herinnering; dat pakken ze niet meer af. Unieke momenten om te koesteren, zoals de *Wonderful World* met Toots op het podium van Jazz Middelheim. We kijken nu uit naar het nieuwe seizoen en daar horen ook opmerkelijke platen bij, waarvan in deze rubriek al wat te vinden is, dus luisteren en kopen, die prachtmuziek.

Bernard Lefèvre

Paul Abirached / Alain Jean-Marie Nightscape

Rainbow/Harmonia Mundi – 40:23

"Transcrire la nuit par le langage de la musique (...) le chant poétique qu'elle dessine est peut-être le principal objet de Nightscape." Dixit Paul Abirached op het hoesje, en daarmee is het eigenlijk allemaal gezegd. In tien tunes van de hand van Paul Motian, Joe Lovano, Jim Hall, Wayne Shorter, Billie Holiday en ook van de muzikanten zelf wordt een avondlijke, rustige sfeer gecreëerd. En dat door een mooi samenspel tussen 6/12-snarige akoestische en elektrische gitaar en akoestische piano. Samenspel waarbij de muzikanten elkaar netjes volgen en afwisselend begeleiden en soleren. Op zich zijn alle nummers mooi gestructureerd en vallen ze harmonisch mooi in de plooi. Toch heeft de muziek iets te weinig overtuigingskracht om veertig minuten lang te boeien. Een plaat met een ietwat impressionistisch karakter, waar je in de sfeer moet voor zijn. Of is het omgekeerd: zou de plaat de sfeer moeten kunnen creëren? Een mooie cd van twee getalenteerde muzikanten.

Marc Van de Walle

Paul Abirached (6 & 12 string g),
Alain Jean-Marie (p)

A.C.T. Collective Flow

Eigen beheer – 66:50

Bescheidenheid is mooi, maar tussen het immense aanbod cd's kan een beetje opvallen ook geen kwaad.

De hoes van deze debuut-cd van het internationale kwartet dat de ook al niet bijster opmerkelijke naam A.C.T. Collective heeft gekozen, laat zich echter makkelijk over het hoofd zien. Dat is jammer,

want *Flow* is een knappe, bij vlaggen zelfs opwindende plaat. Het eerste nummer met de sierlijk dansende sopraansax van de Amerikaan Jonathan Ragonese doet ergens aan de vroege ECM-platen van

Miroslav Vitous met John Taylor en John Surman denken. Maar dit viertal laat zich niet op een stijl vastpinnen. Er zijn bijvoorbeeld duidelijk traceerbare rockinvloeden, die vooral door de dan erg robuust drummende Flouzat de muziek wat minder vloeiend maken, maar die in zichzelf heel spannend zijn. Het zijn niet alleen welkome breekpunten die de luisteraar aangenaam verrassen. Daar waar het wat ruiger wordt, vallen de soms stevige akkoorden van Leysen goed op hun plaats en wordt ook Ragonese gedwongen om zijn verijnde maar nu en dan ook wel voorspelbare stiel te verlaten en er vol in te gaan. Dat doet hij ook zonder voorbehoud en op die momenten kan iedereen die zich de cd niet heeft laten ontgaan, zich gelukkig prijzen.

Mischa Andriessen

Jonathan Ragonese (sax), Wim Leysen (p), Jos Machtel (b),
Guilhelm Flouzat (d)

Faso zwaar onder de indruk raakte van de enorme ritmische en culturele rijkdom die hij ginder ontdekte. Hij liet het daar niet bij en rekruteerde een lokale ritmesectie, voegde er blazers uit Ivoorkust aan toe en kreeg Toine Thys zo ver om mee te doen. Samen brengt dit kleurrijk gezelschap op *Freedom From The Known* een eigen versie van Afrobeat gelinkt aan Congolese soukous en geaccentueerd met een waaier van lokale invloeden. Laurent Blondiau geeft in twee nummers acte de présence. In het uitgebreide hoesboekje pende Van Parys een aantal verhelderende teksten over de band tussen zijn muziek en het postkolonialisme. Opmerkelijk debuteert en zeker voor fans van Fela Kuti, Aka Moon en Manu Dibango.

Georges Tonla Briquet

Guillaume Van Parys (as), Toine Thys (ss, ts), Yzin (ts), Moïse Ouattara (d), Achille Ouattara (b), Zourate Kone (perc) + gast: Laurent Blondiau (t)

Melissa Aldana Melissa Aldana & Crash Trio Concord Jazz – 52:38

De eerste twee albums van Melissa Aldana heb ik gemist – net zoals het begin van de carrière, die zich in thuisland Chili blijkbaar al sinds haar zestiende op de belangrijke podia ontplooit. Maar het winnen van de Thelonious Monk International Jazz Saxophone Competition in 2013 leverde haar onder andere een contract bij Concord op, met een betere verdeling tot gevolg – en nu ligt de plaat met haar Crash Trio op mijn virtuele draaitafel. Wie de hoes ziet en een Candy Dulferachtige act verwacht, komt (aangenaam) bedrogen uit: Aldana speelt hedendaagse freebop, met één been in de traditie, met veel ruimte voor interactie, met een indrukwekkende maturiteit en autoriteit. Een vanzelfsprekende autoriteit, met een fluwelen handschoen (een Selmer Mark VI, waarop haar grootvader al speelde): geen assertief haantjesgedrag, maar een veeleer zachte klank, een beetje flou, welhaast vibrateloos, al is er wel regelmatig plaats voor een goedgeplaatst glissando. Dit is een trio zonder akkoordinstrument: dat lijkt voor de moderne tenorist, sinds Sonny Rollins, bijna een noodzakelijke faze – maar al te vaak wordt de vrijgekomen ruimte door de drie overblijvende instrumenten helemaal volgespeeld. Hier niet: het Crash Trio (en de opname) klinkt bijzonder transparant en akoestisch, en straalt op één of andere manier rust uit, zelfs in de snellere of vrijere nummers – al wil drummer Francisco Mela, zeker live, wel eens de stokebrand spelen. De cd besluit met een bijzonder warme, integere soloversie van Monks *Ask Me Now*. Bijzonder sterk: ik wacht op haar eerste doortocht...

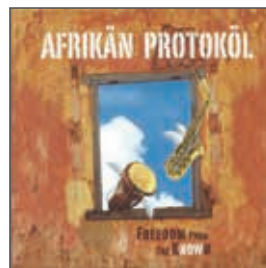
Arne Van Coillie

Melissa Aldana (ts), Pablo Menares (b), Francisco Mela (d)

Afrikan Protoköl Freedom From The Known

Abozame Records – 57:56

Het idee van Afrikan Protoköl komt van saxofonist Guillaume Van Parys toen hij tijdens zijn reis in Burkina

Cyrille Aimée It's A Good Day

Mack Avenue – 43:02

Met haar lichte, fijne stem die speelt met de muziek omgaat, brengt Aimée de Franse zigeunerjazz à la Django op een guitige

manier weer tot leven. Gemengd met Dominicaanse ritmes levert dat meestal lichtvoetige muziek op, die je goedgemutst maakt. Op *Young at Heart* klinkt die stem al heel wat jazzier en rokeriger, meer gekorrelt. Dus: 'the lady's got potential'. Met een trio kundige gitaristen die de gipsystijl heel goed in de vingers hebben, een bassist en een drummer die het geheel swingend houden ben je in goede handen als je een leuke cd wilt beluisteren met pretentieloze, levensvreugdige en kwalitatief hoogstaande tunes. Op de beste momenten (*Off the Wall, Love me or Leave me*) wordt een evenwicht bereikt tussen de elektrische en akoestische gitaarsound en krijgen de nummers een stevige ruggengraat. Jammer dat niet alle nummers even sterk zijn qua compositie en karakter.

Marc Van de Walle

Cyrille Aimée (voc), Michael Valeanu (g), Adrien Moignard (g), Guilherme Monteiro (g), Sam Anning (b), Rajiv Jayaweera (d)

Costanza Alegiani Fair is Foul and Foul is Fair

Improvisatoreinvolontario.com
39:37

Dit is het debuutalbum van de Italiaanse zangeres Costanza Alegiani, die dit project in de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium van Brussel ontwikkelde. Daardoor is ze omringd door Belgisch en Italiaans talent. De opnames gebeurden in de Igloo studio door Daniel Leon. De inspiratie haalde ze bij karakters van Verdi's Macbeth en Othello. Het is een samenspel van

woorden/poëzie en vrije improvisatie. Ze is zeker niet aan haar proefstuk toe, omdat ze al in verschillende muzikale theaterproducties als soliste was betrokken.

Je moet deze *Fair is Foul and Foul is Fair* als luisteraar aandachtig opnemen (de teksten staan in het inlegboekje) en laten doorwerken. Dan wordt het een aangrijpend muzikaal verhaal.

Bernard Lefèvre

Costanza Alegiani (stem + leader), Jan Daelman (fl), Ben De Greef (as), Thomas Jillings (ts), Thijs Troch (p), Daniele Cappucci (cb), Armando Luongo (d)

Angles 9 Injuries

Clean Feed/instantjazz.com – 76:32

Het begint nog sober met alleen maar een vibrafoon, maar al snel ontbrandt openingstrack *European Boogie* in wat wel een Balkan-feestje lijkt. Dat Angles 9, de groep rond de Zweedse altsaxofonist Martin Küchen, graag in de verf zet dat Scandinavische jazz meer is dan de etherische fjordmuziek van Jan Garbarek of de bedachtzame pianotrio's à la Tord Gustavsen, wisten we al. Intussen kennen we wel meer uitstekende Scandinavische freejazzgroepen, zoals The Thing of Atomic. Van die laatste band vinden we trompettist Magnus Broo terug in Angles 9. De band heeft dezelfde opzwepende energie als bijvoorbeeld het voormalige Willem Breuker Kollektief. Het Portugese label Clean Feed noemt Angles 9 zelfs de Europese versie van Charlie Haden's Liberation Music Orchestra. Daar valt wat

voor te zeggen, gezien ook Martin Küchen kiest voor een soort melodieuze avant-garde en graag uitpakt met politieke boodschappen. Al blijft die hier wel beperkt tot een wat hermetische hoestekst over *change*.

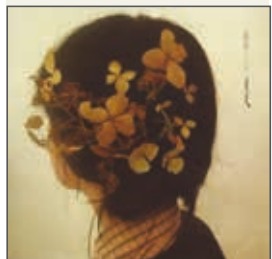
Over de zin en onzin van verandering valt zeker een filosofische boom op te zetten, maar dit is vooral prima moderne jazz met een zeer Europese inslag. Het lang uitgesponnen *A Desert On Fire, A Forest/I've Been Lied To*, een traag stuk, doet zelfs een beetje klassiek aan. Al overwegen hier de uptempo nummers waaruit een vrolijke *joie de vivre* spat.

Zoals het hippe bands dezer dagen past is de muziek ook verkrijgbaar als een dubbelepep. Met als grappig resultaat dat ook het cd-hoesje spreekt van een A, B, C en D-kant. Peter De Backer

Alexander Zethson (p), Matthias Stahl (vib), Johan Berthling (b), Andreas Werlin (d), Magnus Broo (t), Mats Ålekint (tb), Goran Kajfes (c), Eirik Hegdal (bs, ss), Martin Küchen (as, ts)

Baloni Belleke

Clean Feed/instantjazz.com – 47:22

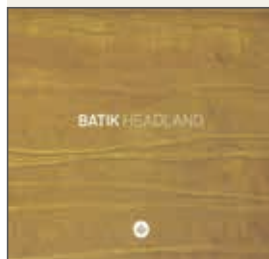
De drie leden maken tevens deel uit van het Carate Uri Orchestra, een van die andere wonderlijke groepen waar Badenhorst de hand in heeft. Hier wordt echter heel wat ingetogener en fragieler te werk gegaan. Titels als *Snowflakes, Casse Méditative* en *Turning Inwards, Like A Glove* wijzen rechtstreeks in de richting die deze muziek uitgaat: filosofische bespiegelingen uitgewerkt door een onorthodox gebruik van de instrumenten. Er wordt geblazen, gekrast, gestreeld, getokkeld en zelfs ook fijnzinnig gemusciceerd. Akoestische soundscapes van het extreme type met imponerende stiltes en getekend door een wonderlijke poëtische zeggingskracht. Zoals bij letteristische poëzie het woord plaats moet ruimen voor de klank van de afzonderlijke letters zijn hier de noten van belang en niet de melodie. Mooi vervolg op *Fremdenzimmer*.

Georges Tonla Briquet

Joachim Badenhorst (bkl, kl, ts), Frantz Lorient (viola), Pascal Niggenkemper (cb)

Batik Headland

Challenge Records/NewArtsInt
42:43

Uit het duospel van pianist Wolfert Brederode met drummer Joost Lijbaart is de groep Batik gegroeid. Daarbij vonden ze gitarist Ed Verhoeff en basgitarist Mark Haanstra om een tapijt aan klanken als meer dan de som van alle delen te verweven. Brederode mocht al ECM opnames scoren en bepaalt ook grotendeels de sound in *Headland*. Die gaat van soms minimalistische trekjes over in meer uitgesproken jazz. In de *liner notes* verwijst Lijbaart naar de Nederlandse kunstenaar Claudy Jongstra, die werkt met wol en vilt: "een verweven wereld" en daar sluit de muziek bij aan. Je mag er lekker bij wegdromen, de beelden komen vanzelf.

Bernard Lefèvre

Joost Lijbaart (d, perc), Wolfert Brederode (p), Ed Verhoeff (elg, g), Mark Haanstra (bg)

Brian Blade & The Fellowship Band Landmarks

Blue Note – 53:24

Brian Blade is de virtuoze drummer van het Wayne Shorter Quartet, maar net zo goed is hij singer-songwriter of sideman van diverse lui als Herbie Hancock, Joni Mitchell, Daniel Lanois of zelfs Bob Dylan. En dan is er zijn eigen Fellowship Band, waarmee Blade erin slaagt een heel eigen soort, bijna ondefinieerbare muziek te maken. Er zit jazz in, uiteraard, maar ook veel folk en rock. *Landmarks* is nu al de vierde cd van The Fellowship, en het recept blijft hetzelfde: meeslepende melodieën, een snuif Americana en virtuoze muzikanten.

Pianist Jon Cowherd – die in New York vaak met onze eigenste Nicolas Thys samenwerkte en in deze band zowat de eerste assistent van Blade – schreef twee stukken, Brian Blade pende al de rest, op de standard *Shenandoah* na, die hier als kort tussendoortje wordt opgediend. Opvallend zijn de twee lang uitgesponnen stukken *Ark.La.tex* en *Farewell Bluebird*, maar het hoogtepunt is niettemin het veel kortere *He Died Fighting*. Wat een heerlijke melodie, wat een meeslepende opbouw. En wat een mooie altsaxsolo van Myron Walden.

Niet alle composities zijn even sterk, zodat dit zeker niet de beste

Sylvie Courvoisier - Mark Feldman Quartet Birdies For Lulu

Intakt Records – 50:46

Zoals met Courvoisier & Feldman's vorige cd's, mogen we meesnoepen van zeer integer compositie- en ensemblewerk. Het is proeven van alle werelden: Europese schrijftuur; abstracte denkwijze op Amerikaanse drive en grooves, en omgekeerd. Het is er allemaal: plechtige melodieën, die zich oplossen in concrete,

beeldende klanken, de snaarinstrumenten in mekaar opgaand in haardunne samenzang, tot de piano assertief voor opschudding zorgt. Deze vier meestermuzikanten brengen klasse. Terwijl Feldman's composities een zekere tristesse en wereldbeschouwing uitdragen, gaan die van Sylvie Courvoisier er iets scherper tegenaan, maar ze kunnen de rollen ook omdraaien: een perfecte complicité. Wat kunnen deze artiesten met zulk een breekbaar concept toch enorme kracht uitstralen. Geen festival-act, zegt u? Deze muziek vertegenwoordigt (met o.a. Aki Takase, Barry Guy & Lucas Niggli) veel meer wat er zich in de Europees-Amerikaanse hedendaagse muziek afspeelt, dan al de neo-funk en pseudo-wereldmuziek, die ons door de booking-agents wordt aangepraat.

Chris Joris

Sylvie Courvoisier (p), Mark Feldman (v), Scott Colley (cb), Billy Mintz (d)

cd is van The Fellowship Band. Maar zelfs een gewoon goede cd van Brian Blade blijft meer dan de moeite waard.

Peter De Backer

Brian Blade (d), Jon Cowherd (p, mellotron, org), Chris Thoma (b), Myron Walden (as, bcl), Melvin Butler (ts, ss), Jeff Parker of Marvin Sewell (g)

Rubén Blades Tangos

Sunnyside Records – 48:08

Salsa-zanger en tv- en filmacteur Rubén Blades is sinds tientallen jaren een idool, zowel voor de VS als voor haar latino-bevolking. Hij is onbetwistbaar een sterk interpretator van de Latijns-Amerikaanse dansmuziek en chanson. Met jazzmuziek heeft dit album echter niets te maken en het is wellicht in deze jazzrubriek beland, omdat Blades, en dus salsa, met jazzinvloeden wordt geassocieerd, maar dit zijn tango- en milonga-liederen. Het orkest, bestaande uit piano, bandoneon, contrabas en strijkers, evocert de melancholische cultuur uit Buenos Aires, doch Rubén Blades' stem werd er veel te dik bovenop gemixt en mist het geheel aan tango-gehalte, al zijn de arrangementen en de opnamekwaliteit prachtig. Voor de aficionados en zij die Spaans begrijpen zijn dit gouden liederen, maar wie niet tot deze groep behoort mist de helft. Het gaat hier duidelijk vooral om de zanger-vedette en veel minder om de tango.

Chris Joris

Rubén Blades (voc) + orkest
(geen informatie)

Johnathan Blake Gone, But Not Forgotten

Criss Cross Jazz – 68:13

Voor zijn debuut als leader verzamelde Johnathan Blake composities van (of opgedragen aan) overleden mensen uit zijn eigen muzikale universum – vandaar de eclectische repertoirekeuze. Het werd gelukkig géén funeraire plaat: hier wordt gespeeld, niet gemijmerd. Chris Potter en Mark Turner, als blazers, zijn natuurlijk ook geen doetjes. Toch zorgt die keuze voor twee tenoristen enerzijds, het weglaten van een harmonisch instrument anderzijds, voor een redelijk ééndimensionele klank. Ondanks alle talent is deze *Gone, But Not Forgotten* vooral geslaagd voor mensen die erg van tenorsaxofoon houden.

Arne Van Coillie

Chris Potter (ts, af), Mark Turner (ts, ss), Ben Street (b), Johnathan Blake (d)

Theo Crocker Afro Physicist

Okeh Records – 55:23

Met dit derde soloalbum bewijst Crocker zijn capaciteiten als componist (zes nummers zijn van zijn hand), arrangeur en gelukkig maar, ook als muzikant. De cd bevat ook nummers van Stevie Wonder, Roy Hargrove e.a. Zelf noemt Crocker zijn muziek in de liner notes Dark Funk. Daarmee doelt hij op een mengeling van jazz, rock, funk, triphop, free, Afrikaanse ritmiek en smooth jazz. En dat wordt meteen duidelijk op de plaat. De opener is een twee minuten lange trompetsolo (*Alapa – For Doc*) opgedragen aan Doc Cheatham, zijn grootvader. Dat was de trompettist die tussen de jaren 20 en 90 (dus meer dan 70 jaar!) maar bleef musiceren op een hoog niveau. Deze/dit derde parel(tje) aan de kroon van Crocker werd geproduceerd door Dee Dee Bridgewater (die ook op drie tracks zingt). Vanaf het tweede nummer word je meegezogen in wervelende watervallen met loepzuivere unisono's, gedragen door funky gitaar- en drumwerk en percussie baswerk. Hier en daar zijn er adempauzes voorzien. In *Visions (#7)* bv, waar je vibrafonist Stefan Harris een schitterende solo hoort presteren, gevolgd door een lyrische monoloog van Crocker zelf. Daarna gaat het weer adembenemend verder in neo-bopstijl van het zuiverste water (*The Fundamentals*), verlengd met het swingende *Roy Allen* dat gedragen wordt door de verfrissende sound van de Fender Rhodes. Dit is een overweldigende cd: de muziek wordt a.h.w. in je gezicht geslingerd, zit vol dynamiek, klinkt spontaan, voelt natuurlijk aan, maar blijft verrassen. De immer strakke composities (waarin de vrije improvisaties ruim aan bod kunnen komen) blijven getuigen van de scherpe muzikale visie van Crocker als arrangeur. Doe daar bovenop nog de verzorgde opname en sound, de wisselende bezettingen die uiteraard meehelpt aan het veelzijdige karakter van deze schijf en een melodieuze sterkte, en je weet het wel. Dit schijfje krijg je met moeite mee uit je speler. Voorwaar een oppeppend, fris en zelfs dansbaar jazzproject dat naar (véél) meer smaakt!

Marc Van de Walle

Theo Crocker (t) met wisselende bezettingen: Sullivan Fortner (hammond org), Karriem Riggins (d), Michael Bowie (b), David Gilmore (g), Luisito Quintero (perc), Dee Dee Bridgewater (voc), Roy Hargrove (voc)

Sarah Buechi Flying Letters

Intakt Records – 48:19

De muziek van de Zwitserse Buechi is een weerspiegeling van haar verre reizen en de meest uiteenlopende ontmoetingen. Overal pikte ze wel wat op, distilleerde ze deze inspiratiebronnen en invloeden en verwerkte ze in haar composities. De meest expliciete referenties hier zijn Susanna Abbuehl, Lucas Niggli (met wie ze toerde), Steve Coleman (bij wie ze een workshop volgde) en vooral de Indische R.A. Ramamani (Charlie Mariano) bij wie Buechi ging studeren. Haar vocale kunsten, boordvol ritmische contrasten, reiken zeer ver. Haar muzikanten zijn daarbij de ideale technici die het hele radarwerk gesmeerd laten lopen. In een nummer als *Game* laten ze bovendien horen wat ze als trio zonder zangeres allemaal in hun mars hebben. *Flying Letters* valt niet vast te pinnen op een welbe-

paald genre. Er wordt gegoocheld met stijlen maar zonder dat het richtingloze crossover wordt. Te ontdekken, laagje bij laagje.

Georges Tonla Briquet

Sarah Buechi (voc), Stefan Aebly (p), André Pousaz (cb), Lionel Friedli (d)

Francesco Cataldo Spaces

Alfa Music – 75:38

De cd werd opgenomen in New York met een aantal bekende hoofdprotagonisten uit die jazz-

scene en toch klinkt *Spaces* uiterst Europees. De titel weerspiegelt perfect de inhoud. De composities van Cataldo ademen bijna allemaal een heel open en lyrische sfeer uit. Tussen begin- en eindpunt zijn er weliswaar een aantal rechtstreekse links met het bopverleden uit de Amerikaanse jazz maar het is vooral de melodische en verhalende aanpak die primeert. Cataldo zelf eist slechts een beperkt aantal maal de spotlights op en laat vooral veel vrijheid aan zijn medemuzikanten waaronder zijn Siciliaanse landgenoot Salvatore Bonafede die we hier kennen van zijn werk met Pierre Vaiana. Saxofonist David Binney geeft meer dan regelmatig de toon aan. Uiterst genietbaar zijn de twee meest intimistische passages, een akoestisch nummer van Cataldo zelf en een solostuk van Erik Friedlander. Cataldo, met een stijl die reikt van Jim Hall tot Kurt Rosenwinkel via Philip Catherine, levert hier een inspirerend werkstuk af op de grens van Amerikaanse en Europese jazz.

Georges Tonla Briquet

Francesco Cataldo (el g, bariton g), David Binney (s), Salvatore Bonafede (p), Scott Colley (cb), Clarence Penn (d), Erik Friedlander (clo)

Ceccarelli / Pilc / Bramerie Twenty

Bonsai Music/ Harmonia Mundi 61:46

Ceccarelli heeft sinds 1978 een stevige reputatie opgebouwd, en terecht. Hij heeft het subtiel drumwerk verfijnd, geperfectioneerd en gepersonaliseerd. Hij is een meester in het bemeten borstel- en schijvenwerk; de juiste tik(ken) op de juiste schijf(ven), elegante accenten, beperkt gebruik van grote trom, impressionistische figuren. Dat past wonderwel samen bij het pianospel en bij de ondersteunende melodieuze baslijnen. Als of Ceccarelli vanuit de achtergrond de twee overige bandleden inspireert en drijft en bezielt. De cd opent en sluit met een bewerking van een Miles-nummer (*All Blues – Solar*). Daar tussenin vind je inventieve bewerkingen van Brel, Monk, Brassens,

Burton Lane, Bronislaw, plus eigen composities. Luister naar het titelnummer (*Twenty*) en je merkt de boeiende stijl: het trio jongleert met vertragen en versnellen, dynamiek en stilte, energie en rust, spanning en ontspanning. Die aanpak is kenmerkend voor de hele cd: licht, transparant, zweverig (in positieve betekenis), toegankelijk, evenwichtig, rustig en toch gedreven. Ceccarelli is duidelijk in zijn element, druk maar begreend en beheerst en gecontroleerd omgaand met zijn instrument. Het prachtige *Returning* van de hand van Pilc illustreert de lyrisch-melodieuze capaciteiten van dit drietal van stand. *Straight No Chaser* laat de band dan weer horen in alle nervositeit. Wat een energie-explosie!

Marc Van de Walle

André Ceccarelli (d), Jean-Michel Pilc (p), Thomas Bramerie (b)

Frank Deruytter Quartet Moon of Ensor

Prova Records/LC Music – 59:26

Een jaar na zijn titelloze debuutalbum brengt Frank Deruytter nu een vervolg met *Moon Of Ensor*. Naast pianist Eric Legnini en bassist Bart De Nolf is ook de Amerikaanse drummer Peter Erskine van de partij. In *Moon of Ensor* graaft Deruytter nog dieper in de jazz zonder de hem typerende groovy sound te verzuigen. Overigens kunnen we met Erskine beamen dat de spirit van Michael Brecker om voortdurend te graven en te speuren ook wezenlijk in Deruytters spel te bespeuren valt en leidt tot frisse muziek. Volgens Frank Deruytter is de groepsdynamiek van een uitzonderlijk niveau: "We komen allemaal uit een andere wereld, toch is er een raakpunt waar we samenkomen. En er zijn ook heel veel clashen als we spelen, er komt van alles binnen dat misschien van een andere wereld komt... and we all grab it." Met *Moon Of Ensor* bevestigt Frank Deruytter zijn uitzonderlijk warme unieke sound.

Bernard Lefèvre

Frank Deruytter (sax), Eric Legnini (p), Bart De Nolf (cb), Peter Erskine (d)

Sinne Eeg Face The Music

Stunt Records/NewArtsInt – 50:02

Helderheid van stem en trefzekerheid maken van Eeg al meer dan een decennium een vaste waarde in de jazz. Met haar nieuwe album covert ze een aantal standards (Woods, Bernstein, Berlin, Tizol/Mills) maar ze voegt er ook een vijftal werken van eigen hand aan toe, al of niet geholpen door Mads Mathias en anderen. Dit is een erg traditionele én homogene cd: de muzikanten doen niets revolutionairs, maar wat ze doen, doen ze ver-

domd goed. Ook qua composities en melodieuze lijnen blijft het allemaal braaf (in de positieve zin van het woord) aansluiten bij de traditie van de – uitstekende – jazzdiva die al even uitstekend begeleid wordt door een klassiek samengesteld trio. Kortom: deze plaat brengt geen vernieuwende deining teweeg, maar je hoort een uit de kluiten gewassen trio op topniveau musiceren (en begeleiden). Sinne Eeg zet haar nummers schijnbaar moeiteloos neer – maar er zijn er maar weinig die het haar zullen nadoen. Een must voor de liefhebber en ook een frisse verademing tussen het vele jazzgeweld dat de wereld wordt ingestuurd.

Marc Van de Walle

Sinne Eeg (voc), Morten Lund (d), Morten Ramsbol (b), Jacob Christoffersen (p) + gastmuzikanten (Jesper Riis, Michael Bladt, Rune Olesen, Thomas Fønnesbaek)

De Laat & Schreurs I Found You Found Me

Eigen Beheer – 50:20

In de twaalf nummers op deze cd toont dit duo zich als een perfecte match. De titel van de cd zegt het zelf: de twee muzikanten hebben elkaar gevonden. Het pianospel van de Belg Schreurs en de baslijnen van de Nederlander De Laat vullen elkaar aan, steunen elkaar, zingen samen *the body acoustic*, passen bij elkaar als de boter bij het vlotje.

Schreurs speelt gedreven, berekend en toch impulsief, met volle grepen rijke akkoorden. Dynamisch, gebald of lyrisch: hij trekt het juiste register open op het juiste moment. De Laat tekent daarbij prachtige, melodieuze baslijnen. Hij volgt én dwingt af tegelijkertijd, interageert bliksemsnel en etaleert met recht zijn verbazingwekkende vocale mogelijkheden. Of het nu Braziliaanse muziek is (Nascimento, Jobim) of een bewerking van Jarrett (*Memories of Tomorrow*), het gaat hem even goed af en hij kan de niet altijd evidente toonwendingen moeiteloos aan. Zijn stem is aangenaam en zacht maar krachtig en past als een derde instrument bij de twee overige. In *Walk On The Wild Side* (Lou Reed) illustreren ze – met de welkome hulp van Rony Verbiest – hoe een eenvoudige maar mooie popsong in hun handen kan uitgroeien tot een eigenzinnige jazzstructuur met een heel eigen dynamiek en een nieuw ritme, die toch dezelfde sfeer ademt van het origineel. Twaalf nummers, een mengeling van standards en eigen werk, houden ze deze spanning en harmonie aan. Zonder ook maar één moment te vervelen houden ze de aandacht gevestigd op de melodische lijn zonder instrumentalistisch exhibitionisme. Toch trekken een percutante baspartij (*Berimbeijo*) of melodieuze jazzy pianowerk mét schitterende baspartij (*A Sleeping Bee*) de aandacht door de ongemene virtuositeit van dit stel. Vijftig minuten lang spannende en mooie muziek – toegankelijk en artistiek zéér hoogstaand. Je moet het gewoon in je collectie hebben.

Marc Van de Walle

Henk De Laat (voc, b), Dirk Schreurs (p)

John Ellis & Andy Bragen MOBRO

Parade Light Records – 75:35

Een concept-cd met een origineel onderwerp als deze kom je niet zo vaak tegen. Dat de uitwerking tevens even intrigerend is maakt het dubbel interessant. De New Yorkse componist-saxofonist John Ellis (John Patitucci, Robert Glasper) en auteur Andy Bragen zijn niet aan hun proefstuk toe. Na *Dreamscapes* en *The Ice Siren* is dit de derde samenwerking. Uitgangspunt hier is de vijftientwintigjarige rondvaart van een schip geladen met meer dan 3000 ton afval. De tocht startte in New York en daar kwam het ook terug aan nadat het vergeefs geprobeerd had om de meegevoerde afvalberg op reglementaire wijze kwijt te raken. Een absurd verhaal Monty Python waardig. Het duo werkte dit gegeven uit voor negen muzikanten en vier vocalisten. *MOBRO* dien je in zijn geheel te beluisteren als een soort mini jazzopera. Herkenningpunten zijn de gekke eigenzinnigheid van FES en het barokke van Frank Zappa geaccentueerd met oerschreeuwen

à la Copernicus (nog zo een buitenbeentje uit de New Yorkse scene) en saxofoonvithalen in de stijl van Jon Irabagon. Hoekige contouren en bruuske wendingen vormen de rode draad in dit verhaal opgebouwd rond doorgedreven composities en verrassende improvisaties. Intrigerend over heel de lijn.

Georges Tonla Briquet

Becca Stevens (voc), Miles Griffith (voc), Sachal Vasandani (voc), Johnaye Kendrick (voc), John Ellis (ts, ss), Alan Ferber (tb), Josh Roseman (tb), Shane Endsley (t), John Clark (hn), Mike Moreno (g), Ryan Scott (g), Joe Sanders (b), Rodney Green (d)

Paolo Fresu Quintet 30!

Bonsai Music – 58:25

Zes jaar na *Songlines/Night & Blue* trok Paolo Fresu met zijn kwintet in de studio om 30 jaar samenwerking te vieren. Naast Fresu die voor 4 nummers tekent, dragen de andere leden elk wel een of meer nummers bij en is er een bijzondere interpretatie van Purcells *When I Am*

Laid In Heart. Heel wat variaties en stemmingen in dit album, van meeslepende grooves over dromerige passages en bijna stiltes tot Afrikaanse ritmes. Dit album straalt een evenwicht uit dat alleen bereikt wordt door een groep die is gerijpt over zovele jaren. Maar bovendien de uitdaging aangaat om verder te evolveren en uit te pakken met frisse, moderne jazz. Hoewel Fresu natuurlijk leidt, staat de dynamiek van alle muzikanten voorop om een evenwaardig globaal klankbeeld na te streven.

Bernard Lefèvre

Paolo Fresu (t, bugel), Tino Tracanna (ts, ss), Roberto Cipelli (p, frh, keys), Attilio Zanchi (cb), Ettore Fioravanti (d, perc) + Bonnot op *Chiaro*

Barry Guy New Orchestra Amphi-Radio Rondo

Intakt Records – 56:22

Twee stukken van elk ongeveer een halfuur vullen deze cd. Ze verschillen duidelijk van elkaar: een schriel gestreken bas opent

IGOR GEHENOT TRIO

MOTION

03/10 New CD Release - Flagey (Brussel)

10/10 CC Mine (Genk)

11/10 Kunstencentrum Nona (Mechelen)

13/10 CC De Hallet (Geel)

16/10 Handelsbeurs (Gent)

17/10 De Casino (Sint-Niklaas)

23/10 Rataplan (Borgerhout)

29/10 CC Belgica (Dendermonde)

08/11 CC de Werf (Aalst)

NEW CD-IGL253

Igloo Records Bld Léopold II, 153 -1080 Brussels +32 (0)2 538 90 01 info@igloorecords.be
www.igloorecords.be - www.igorgehenot.be

Igor Gehenot Trio Motion

Igloo Records – 53:24

We zijn gezegend in dit kleine land met uitstekende trio's en als grote voorbeeld Jef Neve. Nu komt uit het zuiden Igor Gehenot opzetten, die dezelfde drummer deelt. Het mag duidelijk wezen, Gehenot maakte al zijn eigen *Road Story* (Igloo Records, 2012), won de Sabam Jeunesses Musicales Jazz Award, en tekent opnieuw voor een opmerkelijk sterk album. Al bij de opener *Crush* zet Gehenot met de krachtige ritmiek van Teun Verbruggen en de subtiële baslijnen van Philippe Aerts een pianistiek hoogstandje neer. Prachtig hoe dit trio spanning opbouwt, zowel introspectief als uitbundig, altijd verrassend en uiterst harmonieus. Drie muzikanten die gefascineerd naar elkaar luisteren en elkaar perfect aanvoelen. Gehenot schreef alle nummers op een teetje na. Een album dat je niet gauw loslaat.

Bernard Lefèvre

Igor Gehenot (p), Philippe Aerts (cb), Teun Verbruggen (d)

lend klassiek en puur jazz klinkt, is bij momenten heel sterk. *Sonata in A Major: 4th Movement* (Franck) en *Suzanne ung Jour* zijn hiervan sterke voorbeelden. Kamerjazz die even goed gedijt in een melomaan decor als in een jazzclub zoals de Jazzstation waar de cd uiterst succesvol voorgesteld werd. Een project dat aandacht verdient in zowel klassieke middens als in het jazzmilieu.

Georges Tonla Briquet

Bernard Guyot (ss, ts), Jean-Paul Estiévenart (t, bug), Stéphane Mercier (as), Charles Loos (p, frh), Peter Hertmans (g), Boris Schmidt (cb), Wim Eggermont (d)

Fred Hersch Trio Floating

Palmetto Records – 58:34

Dit is het eerste studio-album in vier jaar van pianist Fred Hersch waarvan wel nog een aantal live-opnames verschenen. De setopbouw loopt wel alsof het een liveconcert is. Zo opent het trio met de standard *You & The Night & The Music*, waarna Hersch' eigen originele composities de toon zetten om af te sluiten met heel eigenzinnige interpretaties van *If Ever I Would Leave You* (Sonny Rollins) en *Let's Cool One* van Monk, waar Hersch altijd al een boontje voor heeft. Dit trio met Hébert en McPherson bracht Hersch voor het eerst in de studio samen een jaar na zijn twee

maanden durende coma voor het album *Whirl* (Palmetto 2010). *Autumn Haze* draagt Hersch op aan Kevin Hays. Maar ook de andere composities hebben telkens een verhaal. En een verhaal vertellen kan Fred Hersch als geen ander. Zijn gevoeligheid zet zich door in de vloeiende sound die als vanzelf drijft op één lijn.

Bernard Lefèvre

Fred Hersch (p), John Hébert (b), Eric McPherson (d)

Ideal Bread Beating the Teens, Songs of Steve Lacy

Cuneiform – 2cd – 60:20/61:53

Steve Lacy had zich zozeer in het spelen van Monk-stukken gespecialiseerd, dat een mens haast zou vergeten dat hij zelf ook een prima componist was. Dat zet deze band recht. Op twee lange cd's speelt dit viertal hier dertig stukken van Lacy. Opmerkelijk: in de band geen sopraansax, het instrument van Lacy. Maar geen nood: Monk kan je ook prima coveren zonder piano.

De band heeft er al twee cd's opzitten met werk van Lacy. Op deze derde worp gaan ze vrijer om met het materiaal. De composities komen allemaal van Macy's platen *Scratching The Seventies/Dreams*, opgenomen in Parijs in de jaren zeventig in diverse bezettingen. Sommige, zoals *The Wane*, zijn getrouw uitgevoerd. Maar de meeste andere zijn de aanzet om iets helemaal nieuws te creëren. Een aanpak die een creatieve geest als Lacy zelf ongetwijfeld bekoord zou hebben.

Peter De Backer

Josh Stinton (bs), Kirk Knuffke (kornet), Adam Hopkins (b), Tomas Fujiwara (d)

Jon Irabagon It Takes All Kinds

Jazzwerkstadt/Irabbagast Records – 69:23

Tenorsaxofonist Jon Irabagon behoort al een tijdje tot het vaste kwintet van Dave Douglas (voorbie zomer nog te zien op Middelheim). Daarnaast bepaalt hij mee de sound van Mostly Other People Do The Killing en heeft hij vooral een aantal eigen projecten waaronder dit trio met anciens Mark Helias en Barry Altschul. Met deze laatste stond hij twee jaar geleden nog op het podium van Brosella wat voor vele aanwezigen toch een shock was. Wat Irabagon met zijn eigen groepen doet, stevent namelijk dikwijls af op het extreme. Hij doet dat niet als gimmick maar zijn honger naar nieuwe mogelijkheden op zijn instrument blijkt niet te stillen. Zijn ademen blaasstechniek is verbluffend. Dat alles maakt hij nog eens duidelijk op deze live cd. Het trio ontspint heftige dialogen en gunt elkaar haast geen minuut rust. Daarom is de impact van een verstilde solopassage als *Sunrise* zo direct. Wie met Irabagon in zee gaat, als muzikant of als luisteraar, is verwittigd. Obses-

sioneel graafwerk is de opdracht. Geen probleem voor Altschul (Chick Corea, Anthony Braxton), evenmin voor Helias (Wynton Marsalis, Tim Berne). *It Takes All Kinds* is net als een tekst volledig in hoofdletters. Elke letter en elk leesteken heeft belang. Elke noot en elke uithaal is bewust geplaatst. Een uitgerust luisteraar is er twee waard.

Georges Tonla Briquet

Jon Irabagon (ts), Mark Helias (cb), Barry Altschul (d, perc)

Anne Mette Iversen's Double Life So Many Roads

Bjorecords – 36:33

De intro is een bassolo met zin voor melodie. Daarna mag het strijkkwartet inzetten en geeft dan ook het ritme aan. Via de trombone belanden we dan in de wereld van de jazz. De ritmesectie komt er vervolgens aan en meteen verandert de toon, swingt het geheel en verdwijnen de violen naar de achtergrond. Even later is classic bop aan de orde van de dag. Voor je het beseft, leiden Iversen en haar groep je zo continu naar een andere wereld. Het sterke punt is dat dit heen en weer geflits steeds gebeurt zonder bruuske overgangen of breuklijnen. De inspiratie voor dit alles putte Iversen uit haar eigen levenservaringen. Het was een voortdurend zoeken naar evenwicht, net zoals hier tussen improvisatie en compositie en tussen jazzkwintet en klassiek

Amphi en gaat een duo aan met de barokvool van Maya Homburger. Het stuk ontplooit zich majestueus in lange, trage bewegingen met een mooie dramatiek en plaatst ons in een breed landschap (op deze aardbol of een andere planeet, dat kies je zelf). *Radio Rondo* is veel gewelddadiger en vertolkt de boze energieke freestijl uit de jaren 60. In de helft van de tijdschijf ontstaat er een geschreven thema, dat het ensemble nog een paar minuten laat ontplooiën in gramschap en verontwaardiging, om dan in staccato-gesprekjes neer te dalen. Hiervoor zijn vooral de koperblazers en piano verantwoordelijk, maar de storm breekt terug los en dan monden we weer uit in een geschreven partij: onheilspellend en met die dramatiek van de eerste track. Naar het einde toe krijg je een Stravinsky-gevoel, maar in de laatste minuut incasseren we nog een stevige mep op ons gezicht. Enfin, het bekende recept, dat ons wat aan het ICP-orkest doet denken.

Chris Joris

Barry Guy (cb), dir, Agustí Fernández (p), Maya Homburger (barokv), Evan Parker (s), Jörg Wickihalder (s), Mats Gustafsson (s, f), Hans Koch (bk), Herb Robertson (t), Johannes Bauer (tb), Per Ake Holmlander (tba), Paul Lytton (perc), Raymond Strid (perc)

Bernard Guyot & Charles Loos - Summer Residence Clazizics

Cypres – 53:16

Dit is deel twee van wat ooit begon als een zomerresidentie, vandaar de titel. Ondertussen is er een kleine wijziging in de bezetting: Yannick Peeters werd vervangen door Boris Schmidt en Peter Hertmans kwam er bij. Er werd deze keer gekozen om werk van Belgische componisten als Orlandus Lassus, Jacques-Allexandre de Saint Luc, César Franck, Guillaume Lekeu, Eugène Ysaÿe en Jean-Marie Rens te transponeren/vertalen naar een jazzidioom. Je zou het natuurlijk third stream kunnen noemen maar de omschrijving hedendaagse jazz dekt evenzeer de lading. De arrangementen van Loos, Guyot, Mercier en Hertmans getuigen van een verregaande en doordachte visie. Vooral de manier waarop de blazerssectie afwissel-

Keith Jarrett / Charlie Haden Last Dance

ECM Records – 74:41

Deze opnames vonden op hetzelfde moment plaats als wat ze uitbrachten vier jaar geleden op *Jasmin*. Het was een unieke ontmoeting nadat ze elkaar terug kruisten in voorbereiding van de documentaire *Rambling Boy* (2009). Ze doken in 2007 samen de huisstudio van Jarrett in en legden een heel repertoire van standards vast, waar-

van dus al eerder *Jasmin* en nu *Last Dance* het resultaat is. Enkele tunes (*Where Can I Go Without You* en *Goodbye*) worden hernomen op dit album, hoewel anders vertolkt. Hoewel ze 30 jaar geleden elk hun eigen muzikale weg gingen, klikte het opnieuw meteen bij deze opnames. Deze topmuzikanten voelden elkaar in dit repertoire vlekkeloos aan en de relaxte sfeer van de huisstudio laat alle ruimte om vrijuit te spelen. Ze nemen de handschoenen om Monks *Round Midnight* of Powells *Dance of The Infidels* naar hun hand te zetten, krachtig en fris te laten klinken. En een hoogtepunt vormt ook het intens mooi uitgesponnen *It Might As Well Be Spring*. Door het recent overlijden van Charlie Haden is deze *Last Dance* heel geladen, ook al door nummers als *Every Time We Say Goodbye* en *Goodbye*.

Bernard Lefèvre

Keith Jarrett (p), Charlie Haden (cb)

► strijkerskwartet. Indien haar leven ondertussen even goed geordend is als haar muziek moet Iversen nu een zeer gelukkige vrouw zijn.

Georges Tonla Briquet

Anne Mette Iversen (cb), John Ellis (ss, ts), Peter Dahlgren (tb), Danny Grissett (p), Otis Brown III (d, perc) + 4Corners

Stéphane Kerecki Quartet Nouvelle Vague

Out Note – 58:16

Zowel de films als de soundtracks van de Franse Nouvelle Vague blijven een dankbaar referentiepunt. In gezelschap van John Taylor, Emile Parisien en Fabrice Moreau samen met gastzangeres Jeanne Added presenteert de veelzijdige jonge bassist Stéphane Kerecki (Daniel Humair, Tony Malaby, Yaron Herman) een bloemlezing uit het repertoire. De oorspronkelijke muziek had al een aantal sterke links met jazz door de componisten waaronder Miles en Solal voor respectievelijk *Ascenseur Pour L'Echafaud* en *A Bout De Souffle*. Andere cultklassiekers die aan bod komen zijn o.a. *Alphaville*, *Pierrot Le Fou* en *Tirez Sur Le Pianiste*. Het eindresultaat is een mooie verzameling rustige jazzmelodieën waarbij vooral de sopraansaxofoon de klankkleur bepaalt. Hier dus geen suspense of wilde achtervolgingscènes maar uiterst verfijnde en lyrische muziek met oor voor details en omhuld in een zweem van melancholie. Af en toe schemert wel Kerecki's connectie met New York door zodat de spanning blijft.

Georges Tonla Briquet

John Taylor (p), Emile Parisien (ss), Fabrice Moreau (d), Stéphane Kerecki (cb), Jeanne Added (voc)

Klökkeblöms Romanticist

ILK – 42:42

De combinatie van saxofoon, contrabas en drums leidt bij dit Deense trio tot een ingetogen geheel met

donkere tinten. De composities van Danstrup (die jaren met John Tchicai werkte) vertonen een mooi evenwicht tussen verhalende jazz-idiomen en verholde referenties naar Scandinavische mythen en sagen. Het verleent de muziek een dubbele gelaagdheid met verrassende invalshoeken en contrasten. Meer contemplatieve passages worden afgewisseld met gradueel opgebouwde ontladingen. Muziek met zowel heel intense momenten als met veel open ruimte. Een meer dan waardige opvolger voor het titelloze debuut van vorig jaar.

Georges Tonla Briquet

Anders Banke (s), Peter Danstrup (cb), Anders Provis (d)

The KutiMangoes Afro-Fire

Tramp Records/NewArtsInt – 50:56

De muziek van Fela Kuti staat weer volop in de belangstelling, denk alleen maar aan de jonge Nederlandse groep Jungle By Night. Het Deense sextet The KutiMangoes eert de legendarische Nigeriaan niet alleen met de groepsnaam, maar ook met de muziek, die ondanks duidelijke jazzinvloeden in de eerste plaats Afrikaans georiënteerd is. Dwingende, opzwepende ritmes en dito blaaspartijen. Monter maar met een zweem melancholie. In de liner notes haalt de groep ook de invloed van Ornette Coleman en Charles Mingus aan. Coleman hoor ik er niet in terug, maar Mingus' rauw- en robuustheid laat zich vooral dankzij de vuige baritonsaxen en de opvallende trombonist Rasmussen wel enigszins herkennen. Minus' *Moaning* is bovendien de enige compositie die niet uit de eigen koker komt. Knap is hoe de groep ook als het tempo omlaag gaat, stuwend en pakkend blijft. Sowieso zijn het stuk voor sterke songs, waarin de groep lekker fel en hecht klinkt, maar ook op zijn tijd relaxed of weemoedig. Er wordt schuwvol en kundig gesoleerd maar The KutiMangoes zijn in de eerste plaats een echte groep. Een waarvan live vuurwerk verwacht mag worden al lijkt er op de hoefoto nauwelijks publiek in de zaal te zitten.

Mischa Andriessen

Michael Bilcher (sax), Lars Greve (sax), Gustav Rasmussen (tb, g), Johannes Buhl Andresen (keys), Morten ærø (d), Casper Mikkelsen (perc) + talloze gasten o.a. op zang en balafon

ROBERT JEANNE QUARTET

OUT NOW

www.hanskustersmusic.be
Distributed in Benelux by LC Music

Ingrid Laubrock Octet Zürich Concert

Intakt Records – 73:33

Een ontmoeting op hoog niveau in kringen van improvisatie onder leiding van saxofoniste Ingrid Laubrock. Het openingsnummer is meteen ook het kortste (niet geen vijf minuten) en zet de toon. Fragiele geluiden doorkruist met wat licht snerpande tonen om uiteindelijk tot een spacy idoom uit te groeien. De volgende zes tafereel klokken af tussen tien en achttien minuten en blijven in hetzelfde sfeertje hangen.

Geschuifel en haast schoorvoetende bijdragen van elkeen, meestal alleen, soms in duo of in trio en heel uitzonderlijk eens samen. Ondanks de uitgebreide bezetting wordt dus geopteerd om te musiceren in kleine clusters met beperking van volume en technische hoogstandjes als rode draad. Slechts een paar korte stroomstootjes verstoren dit magisch-realistisch tableau en ook op het einde van het achttien minuten lange *Nightbus* is iedereen duidelijk aan boord. Een soundtrack alsof je bij een zwoele zomeravond met een open raam in de verte de geluiden opvangt van een stad die zwoegt onder een tropische temperatuur.

Georges Tonla Briquet

Ingrid Laubrock (ss, ts), Mary Halvorson (g), Tom Arthurs (t), Ted Reichman (acc), Liam Noble (p), Ben Davis (clo), Drew Gress (b), Tom Rainey (d, xyl)

Laughing Bastards Drumless Yet Soulful

Eigen beheer – 45:14

De hoer doet ons meteen denken aan de strip *Bone* van Jeff Smith. Op het eerste zicht heel simpel en eenvoudig tot je meegesleurd wordt in het verhaal en je daar een gans andere wereld ontdekt. Ook zo bij Laughing Bastards. In een akoestische setting en zonder drums worden rechtstreekse links verborgen met de werelden van o.a. Carla Bley, Eddie Harris, Jimmy Giuffrè en Horace Silver. Geen obsessief erudiete uitstalling van kunstjes maar aan de hand van netjes geordende patronen en met een eigen fijnzinnig vocabularium wordt hier een rijke muzikale wereld ontplooid. De klare lijn verplaatst naar kamerjazz waarbij de details het verschil maken. Voor luisteraars met stijl die houden van warme tinten à la Nino Rota. Ook soms onder de vorm van een kwartet met Lander Gyselink achter het drumstel.

Georges Tonla Briquet

Michel Mast (ts), Nils Vermeulen (cb), Jan-Sebastiaan Degeyter (g)

Azar Lawrence The Seeker

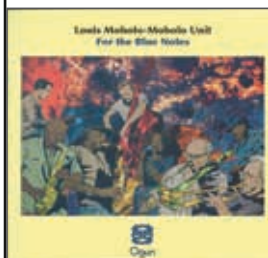
Sunnyside Records – 57:13

Na een jarenlange sabbat neemt Azar Lawrence de draad weer op waar hij die losliet: in de muzikale wereld van McCoy Tyner uit de jaren 70. Ik zag hem nog met de McCoy Tyner band in het PSK in 1973 (met Alphonse Mouzon, Guillermo Franco en Juney Booth). Ook de 2-akkoorden tapijtjes en grooves van Pharoah Sanders worden gretig gebruikt, maar vooral Coltrane's kwartetssound komt veelvuldig op de proppen en lijken Lawrence's solo's erg op Coltrane's plotse intervallen, fraseringen en cracking multi-notes. Al heeft hij een evenredig verleden in de r&b (speelde met Ike & Tina Turner, Roberta Flack en Earth, Wind & Fire), toch houdt hij heel nostalgisch vast aan de Coltrane-periode van 1965. Voor een persoonlijkheidsproef zou hij

Louis Moholo-Moholo Unit For The Blue Notes

Ogun/instantjazz.com – 70:01

De Zuid-Afrikaanse drummer, componist en improvisator is de laatste overblijvende van de legendarische Blue Notes (Chris McGregor, Dudu Pukwana, Nkomo Moyake, Mongezi Feza, Johnny Danyi en zichzelf), waarmee hij in 1964 het apartheids-regime ontvluchtte naar Europa en hier vanuit hun mengvorm van hardbop en Z-Afrikaanse

Kwela zeer snel werden opgenomen in de progressieve jazzfamilie en een bom van positieve invloed uitoefenden. De Unit-leider is mede-oprichter van het Ogun-label, dat dit jaar zijn 40ste verjaardag viert, waarop een waar archief van Zuid-Afrikaanse muzikale bijdragen zijn verzameld. Dit concert, spijtig genoeg zeer slecht opgenomen in Italië, is ondanks de onkunde van de klankman, een subliem emotioneel verslag van een prachtige performance vol overgave en aangrijpende hymnes; gebalde thema's, die met brede, forse groepsgeest ons een haast religieus genezingsritueel laten ondergaan. We vergeven Ogun dan ook graag de slechte klankbalans en begrijpen we waarom Louis Moholo-Moholo dit document op cd wou. Composities werden gekozen uit repertoire van The Brotherhood Of Breath, The Blue Notes, Viva La Black en van de drummer zelf. Noteren we dat er naast de sterke Euro-Afrikaanse blazerssectie een schitterend onstuimig pianist opereert en een fantastische Creoolse zangeres gewoon zichzelf is.

Chris Joris

Louis Moholo-Moholo (d, perc), Alexander Hawkins (p), John Edwards (cb), Jason Yarde (ss, as), Ntsu Bonga (ss, as), Henry Lowther (t), Alan Tomlinson (tb), Francine Luce (voc)

dus in de rode cijfers belanden en zelfs van klonen kunnen worden beschuldigd, maar de band speelt met bravoure en dan nog live in de Jazz Standard club in New York (december 2011). Barokke, romantische emotionaliteit met een hoog *Trane is in the house*-gehalte; maar kom, dit mag ook nog aan bod komen naast al die odd meters en dat bal-kan-gedwee van vandaag.

Chris Joris

Azar Lawrence (ts, ss), Nicolas Payton (t), Benito Gonzalez (p), Essiet Okon Essiet (cb), Jeff 'Tain' Watts (d)

Arto Lindsay Encyclopedia Of Arto

Ponderosa – 88:57

Hoe link je de stedelijke nervositeit van een wereldstad als New York aan een poëtisch Braziliaans exotisme? Eén naam: Arto Lindsay. De zanger-gitarist-componist laat zich al jaren inspireren door deze twee uitersten. In gezelschap van anderen maar ook solo. Op deel 1 hoor je hem aan het werk met o.a. Brian Eno, Nana Vasconcelos en

DJ Spooky. Deze studio-opnamen klinken nog tamelijk radiovriendelijk. Soms lijkt het wel een trip van Talking Heads in het land van 101 ritmen. Wat later hoor je dan spelereien met electro en spacy lounge. Twaalf nummers en twaalf gedaanten van dezelfde Lindsay. Maar er is nog een andere Lindsay. Deze die live solo zijn duivels ontbindt. Hier geen grenzen meer. Experiment en noise à gogo met verrassende covers van o.a. *Erotic City* (Prince) en *Simply Beautiful* (Al Green). Het laatste nummer kreeg de veelzeggende titel *Wall Of Guitar*. Alleen voor verwittigde luisteraars die zowel naar John Zorn als naar Jorge Ben luisteren. Live op 08 november in het Depot te Leuven.

Georges Tonla Briquet

Arto Lindsay (voc, g) + vele anderen (info zie inlegboekje)

Mark Alban Lotz Solo Flutes

LopLop Records – 50:53

Lotz gaat erg op de wetenschap der klanken af, maakt gebruik van zijn stem (niet zonder humor),

stuurt ademstoten en grollende of stotende medeklinkers door de kanalen van zijn gamma aan fluiten (van contrabasfluit tot piccolo) en geniet van mediteren. Zo ontwaren we supersonisch diepe klanken en gefluister, wat op zichzelf een interessant gegeven kan zijn, maar die de cd erg langzaam en moeizaam op gang brengen. Slechts vanaf de 6de track gaat hij mobieler te werk en horen we de onderlegde fluitist, doch eens Lotz uit zijn abstractie stapt, blijven de melodische sequenties te voor de hand liggend, klassiek en zelfs wat inspiratieloos. Daarentegen weet hij ons zijn observatievermogen te verraden in track 8 (*Piccolo For Makeba*), waarin hij de Zuid-Afrikaanse penny whistle-stijl heel raak evoceert via een zeer persoonlijk verhaal. Zo roepen andere grappige of illustratieve titels beelden op van hommages aan seizoenen, stijlen, personen, natuur en omstandigheden en gaat er respect uit naar Lotz' inspanning, maar de cd blijft als geheel oneven, wat de opbouw en algehele output betreft.

Chris Joris

Mark Alban Lotz (f, af, bf, pvc-cbf, voice, piccolo)

Thierry Maillard Trio The Alchemist

Cristal records/Harmonia Mundi 65:00

Thierry Maillard is ongetwijfeld een begenadigd pianist, orkestrator en orkestleider. Zijn trio wordt omringd door een waar strijkorkest van hoog niveau, dat bovendien prachtig werd opgenomen. Langs deze rode draad plaatst Maillard ethnische instrumenten op sommige tracks: duduk, Bawu-fluit, oud, percussie, enz. Elke compositie kent verschillende bewegingen, klimaten, zeg maar, en schrijft de pianist mooie arrangementen voor het grote ensemble. Zo ademt deze muziek een zeer figuratief, perfect uitgevoerd karakter uit met elementen van filmmuziek, volksmuziek, Europese fusie en technisch netjes neergezette jazz. Soms is Maillard wat gulzig in zijn overgangen en stapelingen, zodat atmosferen al eens te haastig wisselen of de verticale boel wat te overdadig overkomt. Ook is het drumwerk typisch van deze tijd: heel veel binair gehak op de toms in samen-

gestelde maatsoorten. Een mode-verschijnsel dus. Van avontuur en durf geen sprake, maar wel een respectabel werkstuk.

Chris Joris

Thierry Maillard (p, glsp, arr, comp, dir), Matyas Szandai (cb), Yoann Schmidt (d), Guests: Didier Malherbe (f, duduk), Minimo Garay (perc), Neil Gerstenberg (f, whistle), Dorothé Cornec (harp), Djemai Abedenour (oud), Bruno Bongarçon (g), Miwa Rosso (clo) + strijkorkest

Thomas Maintz Present

Beach Farm Records – 69:25

Met *This Is The Color...* (2009) oogstte deze Deense gitarist meteen heel wat bijval. Dit debuut werd zelfs genomineerd voor beste jazz-album van het jaar. Het gaf hem de kans buiten zijn eigen landsgrenzen te musiceren. Na Brazilië belandde hij zo in New York waar hij dit nieuw kleinood opnam in gezelschap van niemand minder dan Scott Colley (Brian Blade, Chris Potter) en Joh-

nathan Blake (Ravi Coltrane, Kenny Barron). Het eindresultaat: twaalf mooi afgeronde verhalen met een homogeen karakter. De composities van Maintz zijn geënt op klassieke patronen maar zonder weg te zinken in clichés. De emotionele zeggingskracht van deze topmuzikanten zorgt daar voor. Of het nu Blake is die pastelklanken schildert met zijn borsteltjes, Colley die overal licht slingerende baslijnen tussen verweeft of Maintz zelf die regelmatig wisselt van gitaar en zijn 'glider capo' techniek aanwendt. Dat James Farber (Paul Motian, Brad Mehldau) achter de knoppen zat, zegt ook al wat. *Present* is een van die cd's die je voor zowel het pure luisterplezier nog eens opzet of om verder te onderliggende details te exploreren. Zoals de recente cd's van Philip Catherine of het werk van L'Amé Des Poètes.

Georges Tonla Briquet

Thomas Maintz (g), Scott Colley (b), Johnathan Blake (d)

No Vibrato Live My Jazz – Jazz My Life

Eigen beheer – 56:53

Pianist-componist Etienne Richard is de stuwende kracht achter No Vibrato dat afwisselend als kwartet en kwintet optreedt. Idem voor deze opnamen (2010 en 2014) waar de twee combinaties aan bod komen. Als componist weet Richard vlotte thema's te presenteren die je met- ▶▶

Tineke Postma / Greg Osby Sonic Halo

Challenge Records/NewArtsInt – 64:24

Greg Osby maakte ooit een duo-album met Joe Lovano, *Friendly Fire*, wat me bij het beluisteren van deze Sonic Halo plots te binnen schoot. Osby liet zich ook opmerken in een aantal prachtige Blue Note albums met Jason Moran (*New Directions*) en Andrew Hill (*The Invisible Hand*). Tineke Postma, die nauw samenwerkte met

Terri Lyne Carrington (*Mosaic Project* dat een Grammy won), ontmoette Greg Osby in Mexico in 2007. Osby werd haar mentor in New York en dat veranderde haar muzikale visie. Daarop namen ze de uitdaging aan om samen een album te maken. Dankzij een fondswerving konden ze *Sonic Halo* realiseren, waarin ze voor origineel werk gaan op *Body and Soul* na. Postma tekent voor 5, Osby voor 3 nummers. Hoewel ze beiden alt- en sopraansax spelen hoor je wel degelijk contrasten van elk met een eigen stem, soms heel energiek, dan weer ingehouden, maar altijd confronterend. Dat levert een spannend album op, waar je pas de finesse van doorgondt na herhaaldelijk beluisteren. Ook een pluim voor pianist Matt Mitchell en bassiste Linda Oh (Dave Douglas Quintet) en drummer Dan Weiss, die prachtige accenten leggen.

Bernard Lefèvre

Tineke Postma (as, ss), Greg Osby (as, ss), Matt Mitchell (p, frh), Dan Weiss (d), Linda Oh (b)

► ► een herkent en die in je hoofd blijven hangen. Ze vormen vooral de ideale uitgangspunten om muzikanten als Jean-Paul Estiévenart, Fred Delplancq en Nicola Lancerotti hun ding te laten doen. Alles blijft weliswaar binnen de perken van classic jazz uit de jaren vijftig en zestig maar daar is niets mis mee vooral omdat dankzij Christine Verschoren de klankkwaliteit gegarandeerd is. Zeker een aangenaam gezelschap om in clubverband aan het werk te horen.

Georges Tonla Briquet

Etienne Richard (p), Fred Delplancq (ts), Bilou Doneux (d), Chris Mentens (cb), Nicola Lancerotti (cb), Jean-Paul Estiévenart (t), Manu Domergue (voc, mellophone)

Oak Tree Well

Home Records – 57:33

Well is de tweede cd van OakTree, winnaar van het concours Jong Jazztalent Gent 2013. Een gedurfde keuze van de jury. Dat het schijfje verscheen bij Home Records is niet echt een verrassing want dit Belgische label grossiert in muziekjes die niet meteen te klasseren zijn. We denken daarbij aan o.a. de cd's van Aurelia. *Well* behoort tot dezelfde categorie: een sprookjeswereld in het schemergebied van muziektheater, avant-garde, jazz en poëzie. De bijdragen van Tcha Limberger, Michel Massot en Kristof Hiriart zorgen voor de gepaste kanttekeningen. OakTree zweeft ergens tussen Laurie Anderson en Tuur Florizoone.

Georges Tonla Briquet

Sarah Klenes (stem, perc), Annemie Osborne (cello, stem), Thibaut Dille (acc, perc, stem), + gasten: Tcha Limberger (v, stem), Michel Massot (tba, tb, euph), Kristof Hiriart (ttun-ttun, stem)

Sonny Rollins Road Shows-Volume 3

Okeh Records – 72:52

Dit is alweer het derde volume uit de feestelijke Road Shows-serie van de forse Sonny Rollins, onder-

tussen op respectabele leeftijd. Hij maakt het testament op van zijn tweede jeugd. De 6 concert-tracks gaan over de tijdspanne van 2001 tot 2012, afkomstig van opnames in Frankrijk, Japan en ééntje in St-Louis, Missouri. Vaste waarden in de wisselende bezettingen zijn Bob Cranshaw en neef Clifton Anderson. We horen vier thema's van Rollins en twee standards, waarvan het swingende *Why Was I Born?* wel 23 minuten duurt, opgenomen op het festival van Marciac. Dit kennen we van de niet-aflatende tenorkolos: hij kon in ellenlange solo's wegduiken alsof zijn leven er van afhing. Al is zijn concept van de laatste decennia erg mainstream en heel gericht op het grote publiek; het spelplezier is aanstekelijk. *Patanjali* en het nooit ontbrekende *Don't Stop The Carnival* stammen uit 2012 en horen we toch niet die vermoeidheid, die we op Gent Jazz konden ontwaren, een paar jaar geleden.

Chris Joris

Sonny Rollins (ts), Clifton Anderson (tb), Bob Cranshaw (eb), Stephen Scott (p), Bobby Broom of Peter Bernstein (g), Perry Wilson, Victor Lewis, Steve Jordan of Kobie Watkins (d), Kimati Dinizulu of Sammy Figueroa (perc)

Sound For The Organization Of Society The Sun Opened Up

PJCE Records – 66:57

Met acht muzikanten heb je natuurlijk muzikale mogelijkheden genoeg maar komen er tevens heel wat problemen bij kijken. Dit is dan ook de derde en laatste cd van dit internationaal kwintet. Na deze opname (2009) ging elkeen zijn weg. Een verlies voor de jazzwereld want wat dit gezelschap hier laat horen, boeit over de ganse lijn. Hoewel de groep indertijd opgericht werd in New Orleans heeft dit niets te maken met old school jazz of pure traditie. Het gezelschap tast continu grenzen af en probeert de meest diverse combinaties. Verwijzingen variëren van Bill Frisell en Wadada Leo Smith tot John Hollenbeck en Philip Glass. Rode draad is vrije improvisatie gekoppeld aan gericht ex-

periment. Decibeluitbarstingen blijven achterwege ook al worden de contouren een paar keer extra benadrukt. Iedereen kent duidelijk zijn rol en vult precies aan en in waar nodig. Alsof alles tot in de puntjes georkestreerd is. Sterk spul met een afsluiter die je sprakeloos achterlaat. Een double bill met Vansina Orchestra had mooi geweest.

Georges Tonla Briquet

Ingo Deul (d, perc), Kevin Van Geem (d, perc), Eric Klerks (cb, b, lap steel g), Sarah Phillips (p, fl, gaida, harm), Andrew Oliver (p, harm, kornet, perc), Chris Mosley (g), Mary-Sue Tobin (ss, as, cl), Tom Garcia (ss, ts, bs)

Bob Stewart Connections – Mind the Gap

Sunnyside Records – 64:12

Als een jazzfan één Amerikaanse tubaspeler kent, dan is het Bob Stewart. Hij speelde op platen van Arthur Blythe, Charles Mingus én Elvis Costello, en heeft met zijn eigen First Line Band een boeiend ensemble.

Op deze cd combineert hij jazz met klassiek in een vijfdelige suite voor strijkkwartet, gecomponeerd door Jessie Montgomery. Een sterke compositie, die wel misschien beter in één lange gulf was geserveerd, in plaats van als rustpunten tussen de andere nummers te dienen. Op zijn best klinkt dit als Arvo Pärt met tuba.

Alle andere stukken zijn voor de First Line Band. Het zijn op één compositie van Stewart na allemaal covers van mensen met wie hij ooit samenwerkte. En ook in de First Line Ban speelt de viool van zoon Curtis Stewart een prominente rol. In *Bush Baby* bijvoorbeeld, waarin hij het darterle motiefje van Arthur Blythe mooi in de verf zet. Op *Odessa*, nog een stuk van Blythe, speelt gitarist Jerome Harris een mooie, lang uitgesponnen solo, waarna Curtis Stewart weer gezwind overneemt. En zo gaat dat voort, met een lekkere tango van Piazzola, en prima bewerkingen van *Monk's Mood* en van *Jump Monk*, een stuk van Mingus. Op dat laatste zorgen trompet en trombone voor wat extra kleur.

Jerome Harris zorgt met een gezongen versie van *Fishin' Blues*,

bekend van Taj Mahal, voor een plezant tussendoortje.

Peter De Backer

Bob Stewart (tuba), Curtis Stewart (vl), Jannina Norpoth (vl), Nick Revel (avl), Amanda Goekin (c), Jerome Harris (g), Matt Wilson (d), Randall Haywood (t), Nick Finzer (tb)

Tamarindo Somos Agua

Clean Feed/instantjazz.com – 55:08

Tamarindo is het triumviraat gevormd door Tony Malaby, William Parker en Nasheet Waits. Drie heren die mijlenver musiceren van afgeleide structuren maar totale vrijheid en experiment hoog in het vaandel voeren. Hun derde cd, *Somos Agua*, staat synoniem voor bijna een uur lang vuurwerk dat openspat langs alle kanten. Schrilte en hoekige uithalen contrasteren met gedempte passages. Malaby haalt de meest extreme klanken uit zijn tenor maar bewijst vooral ook dat de sopraan eveneens nog steeds heel wat mogelijkheden biedt. Parker en Waits drijven mee de spanning ten top of remmen af naargelang de situatie. Elke ontwrichting wordt telkens weer in evenwicht gebracht. Intense muziek op het scherp van de snee waarbij solomomenten en strak samenspel elkaar naadloos aanvullen en verrijken.

Georges Tonla Briquet

Tony Malaby (ss, ts), William Parker (cb), Nasheet Waits (d)

Andrés Thor Nordic Quartet

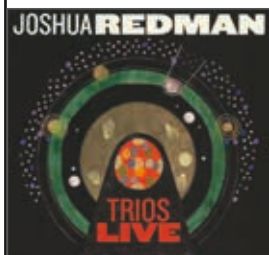
Nordic Notes – 44:30

Thor, wellicht IJslands meest toonaangevende hedendaagse gitarist, zet met *Nordic Quartet* zijn vierde project als leider neer. Het is een cd geworden waarin hij een ruim spectrum van zijn mogelijkheden laat horen. *Butterfly*, de opener, zou je een IJslandse versie van de

Joshua Redman Trios Live

Nonesuch/Warner Music – 58:16

de Blues Alley in Washington – bewijst dat hij in triovorm misschien nog het best tot zijn recht komt. Zeker met een vurige drummer als Gregory Hutchinson als sideman, en met afwisselend Matt Penman en Reuben Rogers, twee sterke bassisten.

Redman speelt hier drie eigen stukken, drie klassiekers en een verrassende cover van Led Zeppelins *The Ocean*. In het openingsnummer *Mack The Knife* klinkt Redman als een waardige erfgenaam van Sonny Rollins: wat een virtuositeit, wat een energie. In *Never Let Me Go* zakt het tempo, maar Redman imponeert net zo goed in die mooie ballade. Op twee van zijn eigen stukken speelt Redman sopraansax, waarop hij een eigen sonoriteit heeft ontwikkeld en al even virtuoos blijkt. Opvallend is zijn aanpak van *Trinkle, Tinkle*, een stuk van Thelonious Monk dat hij opnam met John Coltrane. Hier en daar hoorbaar door het publiek aangemoedigd maakt Redman er hier een heerlijke eigen versie van.

Slotnummer is *The Ocean* van Led Zeppelin dat hier klinkt als was het van bij het begin aan een jazzstuk. Trios Live is moderne jazz van de bovenste plank.

Peter De Backer

Joshua Redman (ts, ss), Reuben Rogers, Matt Penman (b), Gregory Hutchinson (d)

Ack van Rooyen / Paul Heller
Live & In Studio

Mons Records – 2cd – 103:55

Paul Heller en Ack van Rooyen werken al vijftien jaar samen. Live & In Studio is een dubbelaar: de tweede cd, een liveset uit 2011, is de boeiendste. Een aantal originals, een stuk van Jerry van Rooyen, een intieme lezing van Ivan Lins' *Começar De Novo*. Heller speelt gepassioneerd, met in zijn klank de vocale kwaliteit van Johnny Griffin, en dat contrasteert mooi met de beschaafde bugel van (kruisachtiger) van Rooyen. De eerste cd, opgenomen in 2013, voelt tammer aan: van Rooyen is bedachtzamer, Hellers klank mist warmte. Het standardrepertoire, het ontbreken van drums en een aantal keuzes (*Angel Eyes* als bossa, *All The Things You Are* als walsje) maken deze cd nogal mainstream; daarvoor bieden een dissonante Oleo en een ironische blues te weinig tegengewicht. Een hartje voor de liveset!

Arne Van Coillie

Ack van Rooyen (bug, t), Paul Heller (ts, ss), Hubert Nuss (p), Ingmar Heller (b)

Rony Verbiest
Meets Monk father & son: released

September/LC Music – 59:16

Monk op accordeon, werkt dat? Na een kleine vier minuten van deze cd ken je het antwoord. Want dan heb je een fraaie versie van *Monk's Mood* gehoord, helemaal alleen door Rony Verbiest op accordeon gespeeld. Verbiest was wat aarzelend begonnen aan dit project. Monk was nooit echt zijn ding, maar dat was Dave Brubeck evenmin, en toch maakte Verbiest in 2012 een zeer mooie cd met diens composities. Het was producer Hans Kusters die Verbiest met drummer Thelo-

Vansina Orchestra
Morning Forest / Nose Up Bottom Up

Rat Records – 72:51

Een Belgische productie die je vaak aan Gil Evans, af en toe aan Darcy James Argue en zelfs heel even aan Frank Zappa doet denken? Nooit gedacht dat we die zouden tegenkomen, maar deze cd van Vansina Orchestra doet het allemaal.

Gil Evans hoor je in de pakkende arrangementen van deze zeventienkoppige band, waarvan

Dree Peremans er enkele voor zijn rekening nam. De bijzondere klankkleur van hobo, fagot, fluit en hoorn lijkt wat op Argue, en hier en daar hoorden we zelfs een flardje Zappaïaanse klanken.

Om maar te zeggen dat dit echt wel een productie is van internationale klasse. De composities van Vansina zijn supersterk en de band (inclusief de Franse fluitist Magic Malik Mezzadri en de Amerikaanse halve Belg John Ruocco op tenorsax en klarinet) is dat evenzeer. Opener *Dark Night* start traag en bedachtzaam, maar groeit uit tot een klassiek aandoend stuk, dat zelfs op de *Bohème* van Ravel gaat lijken. *Fiesta Festivo* heeft een heerlijk exotisch rondhuppelend ritme (ook al dankzij de extra percussie) en een pakkende gitaarsolo van Bert Cools, als was hij de Vlaamse versie van Lionel Loueke. *Ploink* start nerveus en botst van hot naar her, tot de blazerssectie het stuk richting geeft en fluitist 'Magic' Malik een mooie solo blaast. In het trage maar emotioneel geladen *Groove Along* steekt Bruno Vansina aarzelend de neus aan het venster, begeleid door de blazers en een woordenloze stem, waarna Magic Malik nog maar eens sterk overneemt. Slotnummer *Bike Inspiration* is gebaseerd op een basriff met een heel bijzondere timing, en biedt ook een prima solo van pianist Christian Mendoza.

Tussen de vijf stukken voor het *orchestra* door, zijn er nog twee composities voor het Vansina Quintet te horen, waarvan het titelstuk plots wel een tango lijkt en *Symphony of the Fried Bananas* het meest Zappaïaanse stuk van deze cd is.

Waarom niet alle platenmaatschappijen stonden te springen om deze prachtmuziek uit te brengen is ons een raadsel. Na het succesrijke optreden van deze band op Jazz Middelheim hebben ze er hopelijk allemaal spijt van.

Peter De Backer

Bruno Vansina (as), Christian Mendoza (p), Bert Cools (g), Stefan Lievegroen (b), Teun Verbruggen (d), Malik Mezzadri (fl), John Ruocco (kl, ts), Kristien Ceuppens (oboe), Kensuka Taira (fagot), Bart Indevuyt (frh), Steven Delannoye (ts), Wietse Meys (ts, kl), Carlo Nardozza (t), Jeroen Van Malderen (t, bugel), Frederik Heirman (tb), Tom Verschoren (tb, btb, euphonium), Kobe Proesmans (perc)

nious Monk Jr. in contact bracht. Monk Jr., beter bekend als T.S. Monk, kent als geen ander de muziek van zijn vader, een van de grootste genieën die de jazz heeft voortgebracht. De drummer heeft ook zelf al een cd gemaakt met Monk-stukken, *Monk on Monk*, en weet maar al te goed dat er duizenden versies bestaan van klassiekers als *Straight No Chaser* of *Blue Monk*. Maar op accordeon? Neen, dat niet.

Straight No Chaser, met bijna elf minuten het langste stuk op deze cd, eindigt merkwaardig met een korte drumsolo, waarna bassist Mario Vermandel het thema van *Ask Me now* mag inzetten. Op dat stuk speelt Verbiest baritonsax.

Dat hij een fan is van Serge Chaloff en Gerry Mulligan zal je wel merken. In hetzelfde stuk schakelt hij ook over op harmonica, en *Ugly Beauty* is al helemaal op harmonica.

Opvallend hoe Verbiest zijn band hier meetrekt in het verhaal. Mario Vermandels warme klank zit als gegoten en de ingetogen gitarist Hans Van Oost haalt op *'Round Midnight* (met Verbiest alweer op bariton) zijn akoestische gitaar boven voor een pakkende intro. Ook op slotnummer *Blue Monk*, dat tot jolijt van T.S. Monk een walskleedje kreeg aangemeten, speelt Van Oost akoestisch.

En T.S. Monk zelf? Die blijft opvallend bescheiden. Zoals hij schrijft

JACK VAN POLL
JUST FRIENDS (LIVE AT THE CRYPT)

OUT NOW

SEPT 5174

www.hanskustersmusic.be

Distributed in Benelux by LC Music

op de hoer, was deze sessie voor hem "een van de meest pretentieuze en verrijkende muzikale ervaringen van mijn leven".

Peter De Backer

Rony Verbiest (acc, bs, hca), Mario Vermandel (b), Hans Van Oost (g), T.S. Monk (d)

Teun Verbruggen & Trevor Dunn
Department Of Entomology

Rat Records – 34:01

Verbruggen / Ducret / Wooley
The Evil Art Contest

Rat Records/BOAT – 33:14

De veelzijdigheid van Teun Verbruggen hoeft geen betoog meer. Dat bewees hij nog tijdens Jazz Middelheim als drummer van het Vansina Orchestra en het Jef Neve Trio en vooral als leider van B.O.A.T., zijn eigen internationaal project. Met een aantal van dit laatste collectief dook hij een studio in onder het mom in alle vrijheid te improviseren zonder al te veel voorafgaande afspraken.

Bezoek
onze stand op
Jazz Brugge
2-3-4-5 okt. 2014

meer dan
50 000 titels
op voorraad!

Wereldwijde
import

Speciaalzaak
van
Jazz
tot
Klassiek

www.rombaux.be

CD • Vinyl • DVD

Rombaux
Brugge

U vindt ons ook op facebook

www.facebook.com/muziekhandel.rombaux

Piano's

Vleugel • Buffet • Digitaal
Nieuw & tweedehands

*4 generaties deskundige
service & ervaring*

Grotrian-Steinweg Yamaha
Bösendorfer Schimmel Brodmann

Winkel: Mallebergplaats 11-13 te Brugge
Toonzaal piano's: Kelkstraat 3 (op 50m)

► En dat levert tweemaal verrassend intimistische resultaten op. Uitroeptekens worden tot het minimum beperkt. En hoewel op elke cd songtitels vermeld staan, klinkt het allemaal als een gerichte flow van ideeën met donkere ondertoon. Ze vormen niet elkaars yin en yang deze opnamen en zijn uiterst genietbaar afzonderlijk. Wel twee nieuwe aanwinsten voor het ondertussen stilaan indrukwekkend oeuvre dat Verbruggen bij elkaar puzzelt op zijn labels. De vinylversies zijn telkens verantwoorde investeringen.

Georges Tonla Briquet

Teun Verbruggen (d, elec),
Trevor Dunn (cb, objects)

Teun Verbruggen (d, elec),
Marc Ducret (g), Nate Wooley (t)

Yvonne Walter Bitter Sweet

September – 56:18

Na de ballads van John Coltrane in *I Wish I Knew* koos zangeres Yvonne Walter voor een uitgelezen set van standards en ook haar eigen song *Libra* in dit nieuwe album *Bitter Sweet*. Ze draagt het op aan Ann Burton die 25 jaar geleden overleed. Yvonne Walter voelt zich perfect thuis in dit repertoire waar ze dan ook haar eigen stem in legt. Natuurlijk wil ze geen coveralbum, maar heel eigen interpretaties. Ze heeft wel zoals saxofonist Piet Noordijk bij Ann Burton deed Rony Verbiest op altsax gevraagd om mee de ballads die extra

stemming te geven. Bovendien mag ze rekenen op de gevoelige toetsen van Sabin Todorov en een degelijke ritmesectie. *Bitter Sweet* is een sfeervol album, geladen door liefde (sweethet) maar evenzeer hunkering en verdriet (bitter). Dit zijn songs waar alleen een rijpe zangeres als Yvonne Walter zich kan aan wagen om ze doorleeft te vertolken.

Bernard Lefèvre

Yvonne Walter (voc), Sabin Todorov (p), Mary Hehuet (cb),
Eric Ineke (d) + Rony Verbiest (as)

Bart Wirtz Interview

Challenge Records/NewArtsInt
43:56

Voor zijn vorige cd *Idreamer* had de Nederlandse saxofonist Bart Wirtz de beschikking over een volledig Amerikaanse sterrencast. Voor de navolgende tournee waren die musici niet beschikbaar, maar wel de virtuozes trompettist Sean Jones. Dat bleek een geweldige match. Jones is in zichzelf al een superbe musicus, maar hij had ook een fantastische klik met Wirtz en haalde het beste in de jonge Rotterdammer boven. Ook op de nieuwe cd is Jones weer van de partij. Wirtz, die voor alle composities tekende, blijft dicht bij de koers die hij op zijn succesvolle vorige cd heeft uitgezet. De arrangementen zijn wat geraffineerder, mede dankzij de uitgebreidere bezetting, waarin Smit en Houdijk als extra sfeermakers zijn ingezet. Zo kwikzilverig soepel als Jones speelt Wirtz niet en er is ook geen mens die dat verwacht. De twee passen wonderwel bij elkaar, en qua schuwung en passie is Wirtz minstens Jones gelijke. Wirtz excelleert in hard pop met een twist, en voegt andermaal een paar ijersterke

composities aan zijn repertoire toe. De opener *We Are The State* knalt er meteen fabuleus in, zo sterk, dat de direct daarop volgende nummers zelfs wat gewoontjes lijken. *Interview* is opnieuw een knappe plaat, waarmee Wirtz zich andermaal laat zien, al is het zonder meer aanneembaar dat hij zichzelf nog ruimschoots zal overtreffen.

Mischa Andriessen

Bart Wirtz (as), Sean Jones (t), Jan Smit (bkl), Jasper Soffers (p, Wurlitzer, Rhodes, Hammond), Vincent Houdijk (vib), Jeroen Vierdag (b), Joost van Schaik (d)

Denny Zeitlin Stairway To The Stars

Sunnyside Records – 66:39

De uitstekende mainstream pianist Zeitlin werd in de jaren 60 (in die tijd van Jazz Bilzen) nogal heftig gepushed op Europese festivals en enthousiast verkocht als de grote nieuwe belofte binnen het piano-trio-gebeuren. Zijn eigen enthousiasme was dan ook aanstekelijk en dobberde hij tussen die mainstream en de opkomende avant-garde als een zonderling achter zijn klavier. Het is dan toch wat stiller geworden rond hem in latere decennia, wat Europa betreft, in ieder geval. Vandaag put hij vooral uit klassieke standards en behandelt hij die ronduit schitterend en razend virtuoos met een gouden ritmesectie naast hem: Buster Williams op contrabas en

YVONNE WALTER
BITTER SWEET
Remembering Ann

OUT NOW

www.hanskustersmusic.be
Distributed in Benelux by LC Music

SEPT 5171

Matt Wilson op drums (voorheen Al Foster). Je geniet hier dus van onberispelijke piano-trio-jazz op traditioneel zeer hoog niveau, opgenomen in The Jazz Bakery in november 2001. Geen koppige hoekjes, noch scherpe kantjes,

maar een avond clubjazz van gereijpte kwaliteit.

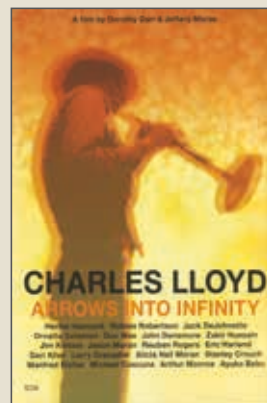
Chris Joris

Denny Zeitlin (p), Buster Williams (cb), Matt Wilson (d)

Op de valreep

Graag signaleren we een 3cd box van Flat Earth Society die Igloo Records uitbrengt en al voor de avontuurlijke jazzfans een interessant eindejaarscadeau vormt. In deze box een compilatie-cd *X-Legged Sally* (1986-1997), de cd Peter Vermeersch – Josse De Pauw – FES - *Boot & Berg* en FES *Call Sheets, Riders & Chicken Mushroom*. Bovendien ontvangt de koper downloadcodes voor het gratis ophalen van 12 albums!

ECM Records brengt op dvd een film over de net bekroonde NEA Jazzmaster Charles Lloyd: *Arrows Into Infinity*. In deze film van Dorothy Darr & Jefferey Morse, waaraan 8 jaar is gewerkt, vind je unieke optredens vanaf 1964 tot 2010, maar bovenal de vele facetten van het boeiende leven van Charles Lloyd. Legendarisch. Top-realitatie!